

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Z. M.**, nar., stát. přísl. Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2020, č. j. CPR-39151-3/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 14. 9. 2019, č. j. KRPA-274440-20/ČJ-2019-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo

správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce v žalobě namítá, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností tak, jak vyžaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dle názoru žalobce má správní orgán ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu za povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, avšak v napadeném rozhodnutí správní orgán nezjišťoval skutečnosti ve prospěch žalobce. Dále žalobce namítá porušení § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu, jelikož správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly řešeny oprávněné zájmy žalobce.

3. Žalobce rovněž v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce neměl v úmyslu porušovat právní předpisy ČR, pouze zcela správně neporozuměl okolnostem pobytu. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž základě se žalobce do dané situace dostal, je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Je nutné vážit následky, které uložení správního vyhoštění má a přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení. Je třeba zohlednit stigma, které na cizinci ulpí v důsledku uložení správního vyhoštění, a problémy, které mu způsobí. Také délka uloženého vyhoštění je nepřiměřená, neboť žalobce neměl v úmyslu porušovat právní předpisy.

4. Žalobce namítá nepřiměřenost, také pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobce je nebyla dostatečně zohledněna kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce formalistické, nezohledňuje adekvátně jeho situaci.

5. Rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, o které se rozhodnutí opírá, kdy nebyl řádně zjištěn skutkový stav a bylo prostě konstatováno rodinné zázemí v domovském státě. Dále žalobce namítá, že správní orgán zcela nedostatečně posoudil otázku možnosti jeho vycestování, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil to, zda by mu v případě vrácení do Uzbekistánu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalobci není z provedeného posouzení zřejmé, jak správní orgán ke svým závěrům dospěl, podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují.

6. Žalobce má obavu z návratu do vlasti. Doposud tam nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly odůvodnit změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu. Namítá nepřezkoumatelnost závazného stanoviska, které vydává Ministerstvo vnitra ČR, v rámci odvolacího řízení pak závazné stanovisko potvrdí Ministr vnitra ČR a při vydání závazného stanoviska je jediným podkladem, na kterém je závazné stanovisko založeno, dokument vydaný Ministerstvem vnitra ČR. Ministerstvo vnitra tedy vydává a potvrzuje své vlastní stanovisko na základě sebou vydaného

dokumentu k politické situaci v Uzbekistánu, aniž by zkoumalo jakékoliv jiné zdroje informací. Stanovisko je navíc diametrálně odlišné od stanovisek, která totožná orgán na základě relevantních podkladů vydával ještě pár měsíců, před vydáním takového závazného stanoviska.

7. Žalobce nesouhlasí ani s délkou lhůty 15 dní, která mu byla stanovena. Vlastní sice cestovní pas a dostatek prostředků, lhůta pro opuštění území je přesto nedostatečná. Nejedná se pouze o otázku obstarání jízdenky, je nezbytné vyřídit veškeré náležitosti na území ČR spojené s odjezdem. Žalobce rovněž namítá, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoliv správní orgán konstatuje, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, zejména s ohledem na okolnosti případu. Tato doba je nepřiměřená i délce nelegálního pobytu žalobce, a rovněž tomu, že se žalobce sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu. Žalobce se pohyboval na území bez platného povolení v řádu několika málo dnů, na území evropských společenství vstoupil zcela legálně. Do postavení nelegálně pobývajícího cizince se dostal nezaviněně, v důsledku neznalosti právních předpisů. Nechtěl porušovat předpisy ČR. Správní vyhoštění v délce jednoho roku neodpovídá okolnostem případu, kdy správní orgán ukládá často správní vyhoštění v délce dokonce i pouze 6 měsíců cizincům pracujícím bez zaměstnanecké karty nebo jiného povolení k zaměstnání. Bylo by na místě spíše vydání rozhodnutí o povinnosti území opustit či správní vyhoštění v mnohem kratší délce.

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

9. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

10. Dne 30. 7. 2019 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I stupně ohledně řešení legalizace jeho pobytu na území ČR. Bylo zjištěno, že na území Schengenského prostoru vstoupil dle vstupních razítek 19. 4. 2019, již nevystoval a platnost pobytu mu skončila dne 15. 7. 2019. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by jej opravňovala k pobytu na území ČR.

11. Do protokolu o výsledku ze dne 30. 7. 2019 žalobce uvedl, že nebude vypovídat a neodpovídal na žádnou otázku správního orgánu. V závěru pouze uvedl, že se k věci vyjádří do 10 dnů prostřednictvím právního zástupce.

12. Dne 29. 8. 2019 bylo vydáno závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. V rámci závazného stanoviska bylo posuzováno, zda v případě žalobce existuje v současné době důvod pro shledání nemožnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán konstatoval, že žalobce neuvedl do protokolu žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že by zde mohla být dána nějaká překážka jeho vycestování. Měl přitom možnost se vyjádřit. Správní orgán si pro posouzení situace v zemi opatřil dále zprávy o tamní situaci, konkrétně vycházel z Informace OAMP MV ČR – Uzbekistán, „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 11. 2. 2019 a z Informace MZV ČR, č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“. Ani z opatřených informací správní orgán neshledal, že by žalobci měla ve vlasti hrozit vážná újma. Režim v Uzbekistánu doznal jistých dílčích změn a státní orgány pod tíhou ekonomické reality podporují pracovní pobyty svých občanů v zahraničí. Není proto pravděpodobné, že by žalobce mohl být při návratu postihován za pobyt v zahraničí nebo překročení platnosti uděleného víza.

Shodu s provopisem potvrzuje: M. L.

13. Žalobce ve vyjádření ze dne 26. 8. 2019 uvedl, že do EU přicestoval legálně. Neměl primárně v úmyslu pobývat nelegálně v ČR, do této situace se dostal až z důvodu nemožnosti řešení prodloužení stávajícího oprávnění. Žalobce předpokládal, že si bude moci pobytové oprávnění prodloužit. Žalobce se také sám dostavil ke správnímu orgánu, aby situaci řešil. Na území ČR sice nemá žádné vazby, neboť zde byl velmi krátce, vrátit do Uzbekistánu se nechce, neboť si není jist, jak budou uzbecké orgány poté postupovat. Je však zjevné, že by vyhoštěním žalobce došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého života, neboť opatření ve formě správního vyhoštění je zcela neadekvátní s ohledem na pouze krátké protiprávní jednání, sám také situaci řešil.

14. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 14. 9. 2019 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Tuto dobu odůvodnil správní orgán prvního stupně tím, že žalobce neměl v České republice povolen pobyt, dostavil se sice ke správnímu orgánu, ale zároveň tímto spolupráce ze strany žalobce skončila. Počátek běhu doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, současně byla žalobci stanovena doba na vycestování z České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán v rámci svého rozhodnutí rovněž konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování uvedené v § 179 zákona o pobytu cizinců. Doba v délce jednoho roku byla stanovena v zákonném rozpětí s ohledem na délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce na území ČR. Žalobce konkrétně pobýval na území ČR neoprávněně nejméně dne 30. 7. 2019, kdy se dobrovolně dostavil na Policii ČR. Pobýval zde tedy neoprávněně vědomě.

15. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl shodně s žalobou nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a porušení § 2 odst. 1, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dále namítal též nepřiměřenost rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření, přičemž akcentoval, že se pokoušel svou pobytovou situaci aktivně řešit. Správní orgán podle žalobce rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, a naopak vycházel ze svých vlastních spekulací. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí správního orgánu bylo nepřiměřeně posouzeno ve vztahu k soukromému a rodinnému životu a namítl nepřezkoumatelnost.

16. Žalovaný následně vydal dne 9. 3. 2020 rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. potvrdil. Uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce pobýval neoprávněně a území ČR od 16. 7. 2019 do 30. 7. 2019, čímž naplnil skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Upravil tak dobu určenou správním orgánem prvního stupně, který uváděl, že žalobce neoprávněně na území ČR pobýval nejméně dne 30. 7. 2019, kdy se dostavil ke správnímu orgánu. Namítané porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů žalovaný neshledal, žalobce podle něj konkrétně neuvedl, v čem tato porušení mají spočívat. Délku správního vyhoštění žalovaný považuje za adekvátní vzhledem k protiprávnímu jednání žalobce. Rozhodnutí není podle něj nepřiměřené. Žalobce v průběhu řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat existenci překážky jeho vycestování. Také přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života byla podle žalovaného posouzena odpovídajícím způsobem. Žalobce sám konstatoval, že v ČR žádné vazby nemá s ohledem na jeho krátký pobyt. Žalovaný dále uvedl, že z rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgán I. stupně kladl žalobci k tíži, že

v průběhu řízení s ním nespolečně pracoval, neboť odmítl vypovídat. Důvodnou neshledal ani námitku žalobce, že mělo být přistoupeno k rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nedostatečné individualizace při posuzování případu. Rovněž neshledal důvodnou námitku ohledně nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska.

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

18. Soud ve věci nenařizoval jednání, neboť jeho nařízení nepovažoval v dané věci za nutné, a žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.

19. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

20. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjišťování skutečností hovořících ve prospěch žalobce, soud k těmto obecným námitkám uvádí, že správní orgán prvního stupně obstaral dostatek podkladů k vydání rozhodnutí. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobci byly v rámci výsledku kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobce. Ten měl možnost na otázky odpovídat a uvést veškeré skutečnosti, které podle něj byly důležité, a které měl správní orgán zohlednit, to však neučinil, neboť se rozhodl nevypovídat. Žalobci nelze přisvědčit též co do námitky porušení § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně šetřil zájem žalobce a přihlédl ke všem skutečnostem týkajících se jeho případu. Jedinou skutečnost ve prospěch žalobce, kterou obsahuje žaloba, je fakt, že žalobce se sám dostavil ke správnímu orgánu, k té však žalovaný fakticky přihlédl.

21. K tvrzené námitce nepřiměřenosti uložení vyhoštění jako takového soud uvádí, že institut správního vyhoštění nemá sankční povahu, nýbrž se jedná o správní opatření, jehož prostřednictvím stát vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Z dikce znění § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců navíc vyplývá, že toto ustanovení správnímu orgánu neposkytuje prostor pro uvážení, zda cizinci při splnění zákonných podmínek správní vyhoštění uložit či nikoli. Vzhledem k tomu, že v dané věci došlo ke splnění zákonných podmínek – neoprávněný pobyt cizince na území ČR, považuje soud námitku nepřiměřené formy za nedůvodnou. Odkaz na to že žalobce se protiprávního jednání dopustil z důvodu neznalosti právního řádu ČR, kdy neporozuměl dostatečně své pobytové situaci, není též případný. Neznalost právních předpisů neomlouvá, pokud si žalobce nebyl jist, jak postupovat, měl možnost svou záležitost řešit včas, nikoli až několik týdnů poté, co mu platnost oprávnění skončila.

22. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného posouzení dopadu uloženého správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života, lze odkázat na strany 5-7 rozhodnutí žalovaného i na strany 9-10 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde žalovaný mimo jiné uvedl, že nezjistil takové rodinné a soukromé vazby na území, které by byly rozhodnutím o správním vyhoštění jakkoliv nepřiměřeně zasaženy. Žalobce nemá v ČR žádnou osobu, vůči které by měl vyživovací povinnost a nemá zde ani žádné příbuzné. Správní orgán nezjistil ani žádné společenské či kulturní vazby. Ve vyjádření, které adresoval správnímu orgánu, navíc sám uvedl, že žádné vazby v ČR doposud nevytvořil, není tedy ani jasné, jak by tyto mohly být rozhodnutím zasaženy. Rozhodnutí jistě je jistým zásahem do soukromého života žalobce, avšak nikoli nepřiměřeným s ohledem na jeho protiprávní jednání. Soud proto konstatuje, že žalovaný se dostatečně zabýval kritérii dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť jak soud již uvedl, položil žalobci celou řadu otázek směřujících ke zjištění týkajících se poměrů žalobce. Žádnou skutečnost, která by mohla být nepřiměřeným zásahem ve smyslu § 119a odst. 2 zákona soud nenalezl a žalovaný proto postupoval správně, přičemž i svůj postup dostatečně odůvodnil způsobem odpovídajícím zjištěným okolnostem věci. Tvrzenou nepřezkoumatelnost soud neshledal.

23. K námitce, že rozhodnutí je čistě formalistické s nedostatečnou individualizací, soud uvádí, že ani těmito nedostatky napadené rozhodnutí netrpí. Správní orgán i žalovaný své závěry dovodili na podkladě závazného stanoviska, dostupných informací o žalobcově pobytové historii a dokumentů, jež jsou součástí spisu (protokol o výsledku, vyjádření žalobce). Jelikož žalobce se rozhodl sám žádnou skutečnost neuvést, nemohl ani žalovaný jakkoli jeho tvrzení více zohlednit.

24. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s otázkou posouzení, zda by mohla žalobci v případě návratu hrozit vážná újma. Vycházel přitom ze závazného stanoviska, jehož závěr je, že vycestování žalobce je možné. Jakkoli správní orgán nepopřel, že Uzbekistán stále není zcela svobodnou zemí, nebylo zjištěno, že by mohl být žalobce při návratu postižen, neboť naopak tamní režim toleruje, pokud se občané vydávají do zahraničí za prací. Žalobce navíc disponuje platným dokladem do 31. 12. 2020, není proto ani důvod, proč by měl mít se státními orgány při návratu jakékoli potíže.

25. Soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok za nepřiměřenou. Nejvyšší správní soud. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 44, uvedl, že: „otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“ Obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 98/2017 - 26, č. j. 10 Azs 137/2017 - 27, č. j. 7 Azs 305/2019 - 22 atp.). Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky, jak vyplývá z § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Správními orgány uložená doba

správního vyhoštění v délce jeden rok se tak pohybuje ve výši jedné třetiny zákonem stanovené maximální doby. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Rovněž není důvodná ani námitka o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, byť odůvodnění žalovaného je na samé hraně přezkoumatelnosti. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce neoprávněně pobýval na území ČR nejméně dne 30. 7. 2019, což žalovaný korigoval tak, že neoprávněný pobyt žalobce byl již od 16. 7. 2019, neboť platnost oprávnění skončila 15. 7. 2019. Zároveň však žalovaný uvedl, že s ohledem k délce neoprávněného pobytu je správní vyhoštění v délce jednoho roku odpovídající. Bylo zejména přihlédnuto k délce protiprávního jednání žalobce, skutečnosti, že se sám ke správnímu orgánu dostavil, na druhou stranu též k tomu, že se jednalo o vědomé protiprávní jednání. Lhůta k vycestování v délce 15 dní byla stanovena adekvátně s ohledem na to, že má žalobce platný cestovní doklad.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. května 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s provopisem potvrzuje: M. L.